

За принцезе модерног добра

Даниела Кракорова Коматовић је пре осам година стигла из отменог и историјом богатог Прага у Београд, како каже, веома инспиративни град који има посебну душу. Инспирисана лепотом око себе Даниела ствара...

Даниела Кракорова Коматовић је несумњиво успела да постигне савршenu равнотежу између класичног и савременог. Између раскоши и једностavnosti. Између елеганције и сензуалности. Каже да је изабрала да ради са племенитим металима, са полуудрагим и драгим камењем управо зато што увек жели да досегне савршенство и зато што они рефлектују светлост на посебан начин.

— Сав мој накит је од злата, жутог, белог, розе, а посебно волим и њихову комбинацију са црним родијумом. Морам да призnam da најмањe волим бело злато јер mi оно личи на сребро, а Beograđanke највише наручују накит баш од белог злата. Ваљда им се оно чини модернијим — каже.

Даниела Кракорова Коматовић је рођена у Прагу, тамо је завршила студије графичког дизајна. Већ осам година живи у Београду и овај град воли на сасвим посебан начин. Недавно је Beograđanima представила своју колекцију накита и брзо добила верне клијенте који су одмах, без остатка, заволели њен уметнички рукопис. Даниела је приказала комплете од оглица, наушница и прстења направљене од разнобојног полуудрагог и драгог камења аметиста, топаза, цитрина, смарагда, сафира... укомбиноване са дијамантима и златом, али и бисере у различим бојама — бе-

Пражанка која ствара у српској престоници

ло, љубичастој, боји лососа, црној, затим тахити бисере разних нијанса од сиве, тамнозелене, плаве... а ова колекција носи једноставан назив „New era princess“. Како онда треба да

изгледа принцеза новог доба и на који начин треба да се издвоји из гомиле и буде примећена као дама чији се стил не заборавља.

— Када размишљам о „принцези новог доба“ помислим на млађу жену, као и сви вероватно — каже Даниела. — Морам да призnam da mi se ne dopada тренд који влада међу девојкама. Ту мислим на изглед божићне јелке који се виђа све чешће, на стајлинг оптерећен бижутеријом која је углавном прави кич. Жао ми је и што девојке не обраћају пажњу на накит од племенитог метала који такође може бити модеран, али је истовремено и безвremen.

Зреље жене воле накит, имају културу ношења накита од племенитог метала и разумеју се у његову вредност и лепоту. Али, и млађе жене би требало тако да размишљају. Боље је уложити новац у мале брилијантске наушнице него у килограме безвредне бижутерије која брзо поцрни и изађе из моде. Beograđanke средњих година и оне зреље dame имају изграђен укус када је у питању накит од злата, драгог и полуудрагог камења и право је задовољство са њима ћаскати о томе када дођу код мене.

На питање каква је ситуација у Чешкој и да ли су тамо генерације жена под утицајем рафинираног стила средње Европе Даниела каже:

— Мислим да је традиција одиграла велику улогу када је у питању поимање и ношење накита у Чешкој. Тамо само веома младе dame носе бижутерију, буквално тинејџерке. Жене се тамо не ките неким гломазним и упадљивим накитом, него свеđenijim, ситнијим комадима и углавном је у питању злато или сребро. Временом су Чеси постали платежно способнији па воле скupе ствари и постали су захтевнији када је накит у питању. Воле у посебним приликама да купују дијаманте, драго камење, а нарочито негују културу ношења бисера — истиче уметница.

Даниела се сећа да је као шестогодишња девојчица за свој први комад накита добила златне дечје наушнице и оглицу од злата са привеском у знаку јарца. Уследиле су касније мале наушнице тамноцрвене боје од

полудрагог камена граната. Љубав према накиту је наследила управо од маме, која је баш као и њене пријатељице имала неколико ниски бисера и у свакој прилици изгледала отмено.

Родитељи су веома рано препознали и уметнички таленат који Даниела има и подржали њену страст за сликањем. Још пре поласка у основну кренула је у уметничку школу где је пробала све могуће технике – графику, вајарство и сликарство. Касније је учествовала на многим такмичењима за младе уметнике и освојила велики број награда, а једна од најзначајнијих је прво место на међународном такмичењу на коме је тема била: „Деца, мир и уметност“. Тада је имала само десет година, али награду није могла лично да прими.

– Живели смо тада у комунизму и није нам би-

су ми били велике козметичке куће попут „Клиник“, „Есте Лодер“, затим „Нестле“, ланац луксузних прашких хотела. Убрзо сам се удала за Србина и почела да долазим у Србију која ми се веома допала.

Оно што се Даниели

гломазни прстен у геометричкој форми са рафинираном асиметријом, са сафирима или бисерима је доволан. Још једна неупадљива огрлица и мале наушнице би употребиле одличан стајлинг који оставља утисак – описује Даниела.

На питање када ћемо видети њену следећу колекцију ексклузивног накита Даниела одговара:

– Планирам да седва пута годишње представим колекцијама, али ја накит стално израђујем јер доста радим по наруџбини. Неке комаде накита и не сличкам јер су у питању уникати и жене које их наруче не желе да буду представљени у јавности. За фејсбук страницу углавном сама правим фотографије али и дајем поетичне коментаре и опис накита на српском језику који није мој матерњи и то се свима веома допада – истиче необична уметница.

Милица Бајовић
Фото М. Бајовић

највише допада у Србији јесу људи који живе овде, који умеју да направе атмосферу, да се друже, разговарају и уживају у животу. Каже да тога у Прагу нема, да су Чехи у тој врсти комуникације уздржанији и хладнији, али да увек воли да са чешким пријатељима иде на излете у природу. Српска кухиња ју је опчинила и то толико да је издала „Балкански кувар“ у Чешкој који је доживео четири издања и сва су брзо продата.

– После неколико посета Србији почела сам да сакупљам рецепте овдашњих јела. Када сам их имала доволно почела сам да их преводим, да кувам јела и да их фотографишајем. Дојнуила сам кувар својим илустрацијама. Кувала сам пуњене паприке, соган долму, подварак, разне чорбе, пихтије које обожавам, сарму, а од посласница сам правила васину торту, кадаиф... Морала сам да додам и позната балканска јела да бих оправдана наслов кувара.

Данас Даниела кува углавном српска јела, али она чија је припрема крађа јер је запослена и

ло дозвољено да пуно путујемо па моји родитељи и ја нисмо били у могућности да одемо у Норвешку да примимо награду. Организатори су ми је у виду повеље и једне дивне огрлице послали у Праг, а на телевизији су објавили мој значајан успех. То ми је био подстрек. Наставила сам цео живот да сликајем али сам се ипак касније определила за студије графичког дизајна јер сам мислила да је то практичнија уметност и да ћу лакше добити посао, а у исто време бити слободна да сликајем кад год хоћу. Након факултета сам радила у неколико угледних студија као арт директор док нисам отворила свој студио. Клиенти

